

en Fattigunderstøttelse? Dersom det overhovedet nu lader sig gjøre ved et Komplot mellem Husværter at fordrive en Mand, der staa i Begreb med at vinde Ret til Fattigunderstøttelse i vedkommende Kommune, maa jo npiagtig det Samme kunne finde Sted med den 49-aarige. Og se vi hen til andre Bestemmelser i Lovforslaget, som f. Ex. Bestemmelsen om, at Børn, der fødes af Forældre, som ere forsørgelsesberettigede i den Kommune, men modtage Fattigunderstøttelse gennem en fremmed Kommune, ikke vinde Forsørgelsesret paa selve Fødestedet, men derimod paa Forældrenes Forsørgelsessted, eller til Bestemmelsen om de uægte Børns Forsørgelsessted, vil jeg dog spørge, om der ikke ogsaa der er en vid Rumleplads for kontinuelle Diffigheder, forsaavidt man vil søge at vælte Byrden fra sig over paa Andre. Der høver jo ikke mere til for at skille sig af med Forsørgelsespligten for disse uægte Børn, der staa i Vente, end at sørge for, at det løsagtige Fruentimmer faar fast Opholdssted i Nabo kommunen, thi saa bliver jo hendes Yngel forsørgelsesberettiget der. Jeg tror i det Hele taget, at det vil være temmelig vanskeligt gennem Lovgivningsbestemmelser at forhindre disse Manøvrer, der med Rette have givet Forargelse og sandsynligvis ogsaa i Fremtiden vil give Forargelse. Korrektivet mod dem skulde jo være, at de misbilligedes af den offentlige Mening, at de ansaas for at være uhederlige og uværdige for Bestyrelsen af en Kommune. Men det er jo besvære i mange Kommuner saa langt fra at være Tilfældet, at det anses for at være en særlig Fortjeneste for en Kommunes Bestyrelse, naar den ret kan udfolde sin Diffighed paa disse Enemærker, ved ret med Dygtighed og Driftighed at vælte Fattigbyrden over paa fremmede Kommuner, en Fattigbyrde, som ikke egentlig burde falde denne til Last. Jeg sagde udtrykkelig, for ikke at træde nogen enkelt Kommune for nær, „mange Kommuner“, og det er jo i Øvrigt ganske naturligt, at naar nogle eller rettere flere Kommuner drive saadanne Manøvrer, tvinge de næsten de andre til som Nødværge at følge med. Dersom et Omslag i Betragtningen af disse Manøvrer ikke gør sig gjældende, tror jeg, at det vil være forgjæves for Lovgivningen at forsøge paa at standse den. I ethvert Tilfælde vil jeg fastholde, at Terrainet ogsaa efter Regjeringens Forslag bliver aabent. Maafee bliver Arenaen noget begrændset, men dog fuldkommen tilstrækkelig til, at man med Lyst kan tumle sig derpaa. Skulde der kunne tænkes en Lovgivningsbestemmelse, som kunde standse dette Væsen, ser jeg ikke rettere, end at man ligefrem maatte have en Jury, en Domstol, være sig Aantsraad, være sig Regjeringen, som havde fuld Myndighed til at annullere den Slags Transactioner, som, om de end holdt sig til Lovens Bogstav, vare fuldkommen stridende mod dennes Mand. Dette er altsaa det andet Henfigtsmæssigheds-hensyn, som er gjort gjældende, for at fravige det

i og for sig funde og naturlige Princip, at enhver Kommune skal forsørge dem, der høre Kommunen til, dem, der frit have sluttet sig til samme, have levet og virket der i længere Tid og der ere blevne betragtede som faste Medlemmer af Kommunen. — Det tredie Henfigtsmæssigheds-hensyn, som er gjort gjældende, er der af det ærede Medlem, der havde Ordet før mig, blevet tillagt større Vægt. Det er Hensynet til, at man derved vilde borttage en ikke ubetydelig Del af Fattigbyrden fra de store Kommuner og lægge den over paa Landdistrikterne. Jeg veed nu ikke, hvorvidt det ærede 2det Medlem fra 10de Kredts (Sejsen) egentlig antager, at dette Motiv skulde blive fuldt paaskjønnet af Flertallet af Landets Kommuner eller af Repræsentanterne for dem. Jeg har en meget stærk Vovd i saa Henseende, og det forekommer mig, at man heller ikke kan fortænke Landdistrikterne i, at de kun med stor Møst og med stor Misnoie vilde se fattige, ofte lige saa moralsk som økonomisk ødelagte Individuer vende tilbage, hvem de have afgivet i deres Ungdom, i deres kraftige Alder, til de store Kommuner, og som ere blevne oplidte i disses Tjeneste, dette ikke at forstaa som kommunal Tjeneste, men oplidte i Arbejde og Virksomhed i disse Kommuner. Det kan ikke negtes, at en saadan Udluftning paa Ladegaarden og i Kjøbstædernes Fattiganstalter, som vilde blive Følgen af, at man for Fremtiden gjorde Fødestedet til Forsørgelsessted, i Stedet for at knytte Forsørgelsesretten til den længere Tids Ophold, kunde være overmaade behagelig for Kjøbstæderne; men jeg maa gjentage, at naar Landdistrikterne have alt Andet end Sympathi for en saadan Bestemmelse, saa maa jeg ganske slutte mig dertil. Det kan jo langtfra være min Mening, at det er lutter landlig Ukyldighed, der i Ungdommen vandrer ind til Byerne, og at Alt vender moralsk fordærvet tilbage; men at dette hyppig er Tilfældet, vil Ingen kunne modsig, og naar man vil spørge, hvem der nærmest bærer Ansvar for det, tror jeg, at man kommer Sandheden nærmere, naar man lægger dette paa de fædelige Forhold i den Kommune, i hvilken Individet er blevet ødelagt, end naar man, som det i Kommissionens Betænkning er antydnet, vil lægge Ansvar paa den Kommune, i hvilken Individet er blevet opdraget, ikke at tale om, at Opdragelsessted og Fødested ingenlunde svare til hinanden. Disse Henfigtsmæssighedsgrunde for at gjøre Fødestedet til Forsørgelsessted maa jeg altsaa i og for sig tillægge aldeles ingen eller kun meget begrændset Vægt og i ethvert Tilfælde ikke nogen saadan Betydning, at man derfor skulde fravige det, jeg anser for at være det rigtige Princip. Men dertil kommer, at der lader sig ansøre fuldt saa vægtige Henfigtsmæssighedsgrunde imod Regjeringsforslaget. Jeg skal indskrænke mig til at gjøre opmærksom paa, at den i og for sig lidet ønskelige Foranstaltning, Hjemsendelsen af de Fattige, efter Regjerin-